

Sygn. akt I Ca 23/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Teresa Zawistowska

Sędziowie: SO Aleksandra Ratkowska (spr.)

SO Ewa Pietraszewska

Protokolant: st. sekr. sąd. Danuta Gołębiowska

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2014 r. w Elblągu

na rozprawie

sprawy z powództwa K. M.

przeciwko Skarbowi Państwa - Zakładowi Karnemu w I.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Iławie

z dnia 29 października 2013 r. sygn. akt I C 799/13

1. zmienia zaskarżony wyrok w części oddalającej powództwo (pkt 1) o tyle, że zasądza od pozwanego Skarbu Państwa – Zakładu Karnego w I. na rzecz powoda K. M. kwotę 2.000 zł (dwa tysiące złotych);
2. oddala apelację w pozostałym zakresie;
3. nie obciąża powoda kosztami procesu za drugą instancję.

Sygn. akt I Ca 23/14

UZASADNIENIE

Powód K. M. wystąpił z pozwem przeciwko pozwanemu Skarbowi Państwa – Zakładowi Karnemu w I. domagając się zasądzenia kwoty łącznej 30.000 zł, z czego 20.000 zł tytułem odszkodowania za doznany w placówce penitencjarnej pozwanego uszczerbek na zdrowiu w postaci uszkodzenia lewej ręki, zaś 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie jego dóbr osobistych.

Powód uzasadniając roszczenie o naruszenie dóbr osobistych podkreślił, iż podczas odbywania kary pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym w I. przebywał w celach przeludnionych, gdzie powierzchnia przypadająca na jednego osadzonego wynosiła mniej niż 3 m², kąćki sanitarne nie były odseparowane od reszty celi w sposób właściwy, zapewniający intymność. Nie zapewniono powodowi odpowiedniego oświetlenia w celi, dostępu do ciepłej wody,

możliwości prania bielizny, sprzęt kwaterunkowy w celach był wysłużony, niekompletny, powód poddawany był regularnym kontrolom w celach przeprowadzanych przez funkcjonariuszy pozwanego, co naruszało jego intymność i godność. Dodał powód także, że jego rozmowy telefoniczne były podsłuchiwane przez pozwanego, posiłki były wydawane nieregularnie, poza tym waga posiłków była celowo zaniżana przez pozwanego.

W kontekście dochodzonego odszkodowania powód zaznaczył, że podczas ścierania wody z podłogi po wykonanych czynnościach higienicznych w celi zahaczył ręką lewą o wystającą metalową listwę przypodłogową, która odstawała od pierwotnego, właściwego jej położenia, co spowodowało rozcięcie nadgarstka lewej ręki oraz uszkodzenia ścięgien. Obecnie powód ma utrudnione zdolności manualne tej kończyny, nie może nią w pełni poruszać, odczuwa ból.

Pozwany Skarb Państwa Zakład Karny w I. w odpowiedzi na pozew domagał się oddalenia powództwa oraz zasądzenia kosztów procesu według norm prawem przepisanych. Wskazał, że powód w okresie osadzenia w tej jednostce nie przebywał w celach przeludnionych, warunki bytowe w pozwanej jednostce penitencjarnej były zgodne z regulującymi tę materię przepisami prawa. Powód nie zgłaszał żadnych nieprawidłowości w ramach przysługujących mu uprawnień wynikających z przepisów regulujących warunki odbywania kary pozbawienia wolności.

Sąd Rejonowy w Iławie wyrokiem z dnia 29 października 2013 r., sygn. I C (...) powództwo oddalił w całości odstępując od obciążania powoda kosztami procesu.

Sąd pierwszej instancji ustalił, iż powód w placówce pozwanego przebywał w okresie od dnia 13 06 2013 r. do dnia 23 07 2013 r., w toku osadzenia w żadnym okresie nie przebywał w celi, w której powierzchnia mieszkalna przypadająca na jednego osadzonego nie spełniała standardu 3 m². Warunki bytowe w celach w Zakładzie Karnym w I. były zgodne z przepisami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 października 2003 r. w sprawie warunków bytowych osób osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych. Sprzęt kwaterunkowy w celach znajdował się w ilości odpowiedniej do liczby osadzonych skazanych, skazanym wydawane były środki higieny w liczbie zgodnej z regulującymi tę materię przepisami. Powód mógł otrzymywać ciepłą wodę bezpośrednio do celi po zgłoszeniu w tym przedmiocie odpowiedniego wniosku wychowawcy. Powodowi zapewniony był dostęp do zajęć kulturalno-oświatowych, mógł korzystać ze świetlicy, siłowni, spacerów. Oświetlenie w celach oraz wentylacja grawitacyjna były poddawane systematycznym kontrolom, które nie stwierdzały żadnych uchybień, tak w kontekście dostępu do światła, jak i obiegu wymiany powietrza w pomieszczeniach mieszkalnych. Posiłki w pozwanej placówce penitencjarnej wydawane były o stałych porach, zaś każde podejrzenie skazanego o zaniżenie wagi posiłku mogło być kontrolowane przez niego poprzez zważenie posiłku na ogólnodostępnej wadze znajdującej się na oddziale, z czego sporządzano protokół. Zakład Karny pozwanego objęty był systemem kontroli jakości (...), który polegał na monitorowaniu przetwarzania produktów spożywczych od momentu ich przywozu do jednostki, aż do „przerobienia” i oddania w formie posiłku osadzonym (sprawdzanie stanu temperatury, monitorowanie obróbki cieplnej).

Ustalono także, że w dniu 16 lipca 2013 r. powód został przywieziony do Szpitalnego Zespołu (...) w I., gdzie lekarz stwierdził występującą u powoda ranę tłuczoną skóry nadgarstka lewego oraz ranę innych części nadgarstka i ręki. Rana została oczyszczona, podano surowicę przeciwtężcową. Zalecono leczenie w warunkach zakładu karnego.

Sąd Rejonowy w Iławie zaznaczył, iż powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie w żadnym zakresie, akcentując całkowitą bierność dowodową powoda odnośnie dowodzenia bezprawnych działań pozwanego w kontekście naruszenia dóbr osobistych, jak i doznanego uszczerbku na zdrowiu. Podkreślono, że sam fakt powołania wniosku dowodowego o przesłuchanie dwóch świadków, bez określenia okoliczności, na jakie świadkowie ci mieliby zeznawać, nie mógł skutkować uwzględnieniem tego wniosku dowodowego powoda. Sąd pierwszej instancji zaakcentował także, że w żądaniu zasądzenia kwoty 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia, powód nie wskazał w istocie do naruszenia jakich jego dóbr osobistych miałyby dojść w pozwanym Zakładzie Karnym, a do czego był zobligowany na kanwie art. 6 k.c. Zaznaczono, iż powód przebywał w placówce pozwanego jedynie przez okres 43 dni, podczas tego osadzenia ani razu nie został umieszczony w celi nie spełniających standardu 3 m² na jednego osadzonego. Powód nie udowodnił także okoliczności, jakoby warunki bytowe w celach, ilość sprzętu kwaterunkowego, zapewnienie dostępu do światła oraz stan instalacji wentylacji cyrkulacyjnej grawitacyjnej były niezgodne z odpowiednimi przepisami prawa regulującymi

tę materię. Wskazano, że sama subiektywna ocena powoda odnośnie warunków w jakich co do zasady przebiega odbywanie kary pozbawienia wolności, samo przez się nie jest wystarczającą przesłanką dla uwzględnienia żądań dochodzonych pozwem. Przeprowadzane przez funkcjonariuszy pozwanego kontrole w celach mieszkalnych były zgodne z przepisami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 31 października 2003 r. w sprawie ochrony jednostek organizacyjnych Służby Więziennej, zaś uprawnienie do poddania powoda kontroli osobistej znajdowało uzasadnienie w treści art. 116 § 2 kodeksu karnego wykonawczego. Powód nie przedstawił żadnego dowodu, iż podczas przeprowadzania takowych kontroli doszło do naruszenia jego godności osobistej przez funkcjonariuszy pozwanego. Bierność dowodowa powoda nie mogła, w ocenie Sądu a quo, prowadzić do podzielenia zgłaszanego stanowiska co do podsłuchiwania przez pozwanego rozmów telefonicznych powoda, wydawania mu posiłków o celowo zaniżonej wadze i wartości odżywczej.

Sąd pierwszej instancji uznał, iż w dniu 16 lipca 2013 r. doszło do uszkodzenia ciała powoda w postaci urazu ręki lewej, niemniej jednak ta okoliczność spotkała się z natychmiastową, właściwą reakcją pozwanego – tj. powód został przewieziony do Szpitalnego Zespołu (...) w I., gdzie powstała rana została oczyszczona i zszyta, podano mu surowicę, z ustaleniem możliwości kontynuowania leczenia w warunkach osadzenia penitencjarnego. W tych okolicznościach pozwany podjął wszelkie działania, aby zapewnić powodowi właściwą opiekę medyczną, nie zlekceważył doznanego przez powoda urazu kończyny górnej. Podkreślono po raz kolejny, że powód nie przedstawił także i w tym kontekście żadnego dowodu na potwierdzenie, że zaistniałe zdarzenie doprowadziło do uszkodzenia ścięgien, a w konsekwencji powód nadal odczuwa silny ból i cierpi na dysfunkcję tej kończyny. Mimo deklaracji powoda o zamiarze przesłania do Sądu a quo dokumentacji medycznej obrazującej zgłaszane przez niego dolegliwości, do dnia wyrokowania materiał dowodowy nie został przez niego uzupełniony w tym zakresie. W tym stanie rzeczy Sąd Rejonowy w Iławie powództwo oddalił, odstępując od obciążania powoda kosztami procesu na rzecz pozwanego, stanowiącym odstępstwo od zasady ponoszenia odpowiedzialności za wynik sprawy.

Apelację od wyroku wniósł powód zaskarżając go w całości.

Zarzuty podniesione przez skarżącego we wniesionym środku odwoławczym odnosiły się do oddalenia przez Sąd pierwszej instancji powództwa w zakresie dochodzonego odszkodowania z tytułu poniesionego uszczerbku na zdrowiu pozostającego w związku z uszkodzeniem ręki lewej. Skarżący podkreślił, iż na etapie wydawania przez Sąd pierwszej instancji wyroku nie był w stanie przedstawić dowodu w postaci wpisów w jego książeczce zdrowia, gdyż powód oczekiwał na specjalistyczną konsultację lekarską w tym zakresie, o czym informował Sąd pierwszej instancji w jednym z pism procesowych. Konsultacja powoda miała miejsce w dniu 7 listopada 2013 r. w Areszcie Śledczym W.-M. w W., zaś obecny stan wpisów w książeczce zdrowia powoda potwierdza stanowisko zajmowane przez niego w przedmiocie doznanego uszczerbku na zdrowiu, w tym odnośnie przecięcia ścięgien oraz konieczności przeprowadzenia zabiegu operacyjnego.

Powód domagał się uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Pozwany w odpowiedzi na apelację domagał się jej oddalenia oraz zasądzenia na jego rzecz kosztów postępowania odwoławczego według norm prawem przepisanych.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja powoda zasługiwała na częściowe podzielenie.

Powód pierwotnie pozwem domagał się zasądzenia dwóch kwot, tj. 20.000 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie jego dóbr osobistych na skutek warunków bytowych w jakich skarżący odbywał karę pozbawienia wolności w pozwanej jednostce penitencjarnej oraz kwoty 10.000 zł jako odszkodowania za uszczerbek na zdrowiu związany z uszkodzeniem lewej kończyny górnej.

Odnosząc się do rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji w przedmiocie oddalenia powództwa K. M. w zakresie roszczenia dochodzonego tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych w związku warunkami odbywania kary pozbawienia wolności panującymi w Zakładzie Karnym w I., podkreślenia wymaga iż Sąd Okręgowy w Elblągu w pełni akceptuje ustalenia Sądu a quo w tym zakresie oraz podziela motywy przemawiające za takim rozstrzygnięciem zawarte w uzasadnieniu skarżonego orzeczenia.

W toku całego postępowania przed Sądem pierwszej instancji powód nie przedstawił żadnego dowodu na potwierdzenie zgłaszanego stanowiska, jakoby podczas osadzenia w Zakładzie Karnym w I. doszło do jakichkolwiek uchybień, tak w kontekście zapewnienia mu odpowiednich warunków bytowych i kwaterunkowych, jak też aby zachowania funkcjonariuszy pozwanego przedsięwzięte w stosunku do powoda cechował walor bezprawności. Jak słusznie podkreślił Sąd pierwszej instancji, okres pobytu powoda w Zakładzie Karnym w I. obejmował jedynie 43 dni, a jednocześnie podczas całego osadzenia penitencjarnego nie miało miejsca zakwaterowanie powoda w celach niespełniających standardu trzech metrów kwadratowych powierzchni przypadającej na jednego osadzonego. Nie znalazły także potwierdzenia inne okoliczności podnoszone przez powoda, w jakich upatrywał on naruszenia jego dóbr osobistych, tj. aby pozwany nie zapewnił mu zgodnych z prawem warunków odbywania kary pozbawienia wolności, czego przejawem w subiektywnej ocenie powoda miała być niemożność korzystania z takiego zakresu przywilejów i uprawnień, jakie przysługują osobom przebywającym w warunkach wolnościowych, nie wchodzącym w konflikty z prawem. Pozwany wykazał, iż zapewniał osadzonym sprzęt kwaterunkowy w celach w ilości odpowiedniej do liczby przebywających tam osadzonych, kąpiki sanitarne odseparowane były od reszty celi w sposób właściwy, zapewniający zachowanie intymności podczas załatwiania potrzeb fizjologicznych. Wszelkie normy wynikające z przytaczanych przez Sąd Rejonowy w Iławie aktów prawnych regulujących materię zapewnienia osadzonym określonej ilości środków higieny, odzieży, wymiany zużytych sprzętów, wydawanych racji żywieniowych, dostępu do zajęć wychowawczo-oświatowych oraz podstaw dla przeprowadzania kontroli cel i osób w nich osadzonych były w Zakładzie Karnym w I. w okresie osadzenia w nim powoda przestrzegane. Powód nie przedstawił żadnego dowodu przeciwnego umożliwiającego podzielenie jego stanowiska w tym zakresie.

Z kolei w kontekście drugiego z roszczeń powoda dochodzonego pozwem, tj. żądania zasądzenia kwoty 20.000 zł za dozany uszczerbek związany z uszkodzeniem ciała, Sąd Okręgowy dostrzegł potrzebę uzupełnienia materiału dowodowego w tym zakresie, uznając działanie Sądu Rejonowego w Iławie skutkujące oddaleniem wniosków dowodowych powoda o przesłuchanie wskazanych przez niego świadków za chybione.

Powód już na etapie formułowania żądań pozwu zgłosił wniosek o przesłuchanie w charakterze świadków K. O. oraz M. K.. Wniosek ten postrzegać należało jako środek zmierzający do udowodnienia przez powoda wszelkich okoliczności związanych z nieprawidłowościami jakie, w ocenie skarżącego, występowały w Zakładzie Karnym w I.. Taką konstatację Sądu odwoławczego potwierdza stanowisko wyrażone przez powoda w piśmie procesowym z dnia 09 października 2013 r. (gdzie wnosi on o przesłuchanie wskazanych świadków „na okoliczność wszystkich zarzutów podniesionych w pozwie” - k. 64 verte). Toteż sam fakt braku skonkretyzowania przez powoda zwięzłej tezy dowodowej, nie mógł skutkować oddaleniem wniosku dowodowego w tym zakresie przez Sąd pierwszej instancji, z argumentacją przywoływaną w motywach uzasadnienia skazonego orzeczenia.

W systemie apelacji pełnej, jaki obowiązuje w polskim procesie cywilnym, sąd drugiej instancji orzeka na podstawie materiału dowodowego zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym. Jako sąd merytorycznie rozpoznający sprawę od początku nie może pominąć środków dowodowych wskazanych przez strony na okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, które sąd pierwszej instancji pominął, przyjmując okoliczności te za wyjaśnione, jeżeli jako sąd drugiej instancji uznał, że nie zostały one wyjaśnione. Obowiązany jest wówczas z urzędu uzupełnić postępowanie dowodowe o dowody, które mimo wniosku strony pominął sąd pierwszej instancji, gdy z punktu widzenia prawa materialnego miały one istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (tak w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2014 r., I CSK 497/12, System Informatyki Prawnej Lex Omega nr 1521311).

Uzupełniając materiał dowodowy o zeznania wskazanych świadków Sąd Okręgowy priorytetowe znaczenie przypisał tym okolicznościom, które odnosiły się do kwestii związanych z rozszewieniem dochodzonym przez powoda za doznany przez niego uszczerbek na zdrowiu.

Z zeznań świadka K. O. wynika, że znana mu była okoliczność rozcięcia lewej ręki przez powoda podczas wspólnego pobytu świadka ze skarżącym w jednej celi mieszkalnej Zakładu Karnego w I.. Świadek widział jak powód w kąciaku sanitarnym doznał okaleczenia lewej dłoni o wystający zardzewiały kątownik podczas ścierania wody z podłogi. Na skutek interwencji podjętej przez świadka powód zabrany został do punktu ambulatoryjnego w celu zaopatrzenia rany. Jednocześnie świadek ten zeznał, że okoliczność wystawiania zardzewiałego kątownika w kąciaku sanitarnym była niejednokrotnie zgłaszana funkcjonariuszom pozwanego, jednakże „nikt z tym nic nie zrobił”.

Stanowisko powoda zajmowane w tym zakresie znalazło potwierdzenie także w zeznaniach drugiego ze świadków, M. K.. Świadek jako współosadzony z powodem w jednej celi mieszkalnej Zakładu Karnego w I., widział zdarzenie z dnia 16 lipca 2013 r. skutkujące skaleczeniem powoda. Do zranienia doszło w kąciaku sanitarnym podczas wycierania zalegającej na podłodze po kąpieli wody, o „wystający przy podłodze metalowy cypel”. Świadek podkreślił także, iż okoliczność odkształcenia metalowego elementu w kąciaku sanitarnym przy podłodze była oddziałowym zgłaszana siedmiokrotnie, z jednoczesnym wnioskiem o zespawanie wystających elementów metalowych.

Pozwany w toku postępowania nie negował okoliczności, iż w dniu 16 lipca 2013 r. doszło do zranienia powoda w zakresie lewego nadgarstka. Sama okoliczność w jakiej doszło do okaleczenia również nie była przedmiotem negacji pozwanego, który jednakże stał na stanowisku, że szybko udzielona powodowi właściwa pomoc ambulatoryjna, zszycie rany oraz podanie zastrzyku przeciwwężcowego było adekwatną reakcją na zdarzenie, za które w innym wymiarze nie może on ponosić odpowiedzialności.

Uzupełnienie materiału dowodowego we wskazanym kierunku dało podstawę dla wywiedzenia przez Sąd odwoławczy wniosku, iż stanowisko powoda w zakresie nieprawidłowości w zapewnieniu mu przez pozwanego bezpiecznych warunków kwaterunkowych było po części zasadne. Jak wynika z zeznań świadków do zmiany położenia fragmentu metalowego kątownika znajdującego się przy podłodze w kąciaku sanitarnym nie doszło na skutek bezpośredniego działania powoda. Taki stan określonego fragmentu celi był przez administrację pozwanego tolerowany przez dłuższy czas, skoro kilkakrotne zgłoszenie przez osadzonych tej nieprawidłowości nie spotkało się z żadną adekwatną reakcją pozwanego zmierzającą do wyeliminowania niebezpieczeństwa. Zatem za skutki wypadku powoda z dnia 16 lipca 2013 r. odpowiada pozwany.

Przesądziwszy o zasadzie ponoszenia przez pozwanego odpowiedzialności za uszkodzenie ciała powoda jakie miało miejsce w dniu 16 lipca 2013 r. należało także zweryfikować okoliczności podnoszone przez skarżącego, co do skali negatywnych następstw tego zdarzenia dla jego zdrowia oraz ich wpływu na obecne funkcjonowanie i zdolności manualne lewej kończyny górnej. Z uwagi na brak posiadania przez Sąd odwoławczy wiadomości specjalnych niezbędnych dla stwierdzenia tych okoliczności, dopuszczony został dowód z opinii biegłego ortopedy L. G.. W sporządzonej opinii biegły nie kwestionował mechanizmu powstania zranienia powoda. Podkreślił, że skarżący w wyniku uderzenia o metalową część podłogi doznał rany tłuczonej z uszkodzeniem ciągłości powłok skórnych po stronie przyśrodkowej nadgarstka lewego w rzucie tabakierki anatomicznej. Został zaopatrzony chirurgicznie bez powikłań, rana została wygojona z niewielką blizną pozostającą bez wpływu na funkcjonalność ręki. Jednocześnie stan tej kończyny u powoda nie wykazuje w żadnym zakresie uszkodzenia aparatu ścięgniowego. Ręka lewa powoda jest sprawna, a zgłaszane w tym przedmiocie przez niego rzekome dolegliwości, nie znalazły potwierdzenia w badaniu klinicznym. Nie było także podstaw, aby obecny stan lewej kończyny górnej powoda oceniać w kontekście występowania jakiegokolwiek uszczerbku na zdrowiu.

Mając na uwadze powyższe zaznaczyć trzeba, że konsekwentnie forsowane przez powoda stanowisko co do uszkodzenia ścięgien w lewej dłoni nie zostało w żadnym zakresie potwierdzone, podobnie jak występujące u powoda bóle ręki oraz przykurcze poszczególnych palców. Jednocześnie podkreślenia wymaga, że powód po opuszczeniu Zakładu Karnego w I. w lipcu 2013 r., przebywając nadal w innych jednostkach penitencjarnych, był konsultowany

chirurgicznie (ZK w Ł. w dniu 23.08.2013 r.), ortopedycznie (AŚ W. – M. w dniu 07.11.2013 r.), a także w dniu 03 lutego 2014 r. skonsultowano go szczegółowo w Ł., gdzie nie potwierdzono podstaw dla konieczności leczenia operacyjnego.

W ocenie Sądu Okręgowego w Elblągu, mając na uwadze całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, powód doznał krzywdy związanej z cierpieniami wynikającymi z uszkodzenia ciała, co uzasadniało kompensatę tej krzywdy poprzez zasądzenie określonego zadośćuczynienia na podstawie art.444§1 k.c. w zw. z art.417§1 k.c. Dolegliwości bólowe powoda bezpośrednio po zaistnieniu zdarzenia z dnia 16 lipca 2013 r. oraz konieczność konsultowania przez dłuższy okres czasu doznanego urazu u lekarzy specjalistów, z jednoczesnym ciągłym funkcjonowaniem powoda z wewnątrznie odczuwalną obawą o stan własnego zdrowia, uzasadniały przyznanie na jego rzecz zadośćuczynienia w kwocie 2.000 zł.

Wniosek skarżącego zawarty w piśmie z dnia 18 września 2014 r. o ponowne przeprowadzenie badania przez tego biegłego, nie zasługiwał na uwzględnienie. Podkreślenia wymaga, że samo subiektywne niezadowolenie strony z wniosków wynikających z wydanej przez biegłego opinii nie jest samoistną przesłanką do dopuszczenia dowodu z opinii kolejnych biegłych, czy też uzupełniania już sporządzonej opinii, aż do osiągnięcia takiego jej stanu, który będzie zbieżny ze stanowiskiem strony, która przeprowadzenia takiego dowodu się domagała. Jedynie na marginesie dodać można, iż wnioski biegłego co do obecnego stanu nadgarstka lewego powoda, a tym samym braku uszkodzenia w wyniku zdarzenia z dnia 16 lipca 2013 r. ścięgien w tej dłoni, są zbieżne także z wynikami przeprowadzonych w stosunku do apelanta konsultacji medycznych w Klinice (...) Medycznej (...) Szpitala (...) w Ł. (gdzie stwierdza się zachowanie funkcji ścięgien – dowód: książeczka zdrowia powoda).

Sąd Okręgowy w Elblągu na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w części oddalającej powództwo o tyle, że zasądził od pozwanego Skarbu Państwa – Zakładu Karnego w I. na rzecz skarżącego kwotę 2.000 zł (punkt 1).

W pozostałym zakresie apelacja powoda jako bezzasadna nie zasługiwała na uwzględnienie, co skutkowało jej oddaleniem na podstawie art. 385 k.p.c. (punkt 2).

O kosztach procesu za instancję odwoławczą orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Odstąpienie od obciążenia nimi powoda podyktowane było jego sytuacją bytowo-materialną, powód obecnie w dalszym ciągu odbywa karę pozbawienia wolności, nie świadczy odpłatnej pracy, nie uzyskuje dochodu, co w ocenie Sądu odwoławczego przemawiało za orzeczeniem o kosztach instancji odwoławczej na kanwie wymienionych przepisów (punkt 3).